

a 60, pod nimiž jsou zapsány i jistoty za vedlejší poplatky. Uvádí-li stěžovatel, že není třeba podávati odpor proti seznamu útrat předloženému při rozvrhovém roku, přehlíží, že nešlo o pouhé seznámení útrat při roku, nýbrž o přihlášku útratové pohledávky, pro niž jednak vázne zástavní právo s hlavní pohledávkou, pokud jsou útratami exekuce, a jednak zástavní právo kauční, pokud útraty nepožívají stejného pořadí s pohledávkou hlavní. Exekuční soud při ohlášce útratové pohledávky zkoumá při rozvrhu sám od sebe pouze, je-li pro pohledávku takovou zástavní právo zajištěno a její pořadí. Prvý soud shledal, že věřitelé K-ská spořitelna i K-ský pivovar pro útratovou pohledávku, jejíž příkazání stěžovatel napadá, mají zástavní právo v rámci vedlejší kauční hypoteky. To stěžovatel ani nepopírá. Není třeba výslovného prohlášení účtujícího věřitele, zda žádá příkazání útratové pohledávky v rámci hypoteky za hlavní pohledávky či v rámci hypoteky kauční za vedlejší poplatky, lze-li z obsahu přihlášky a podle stavu pozemkové knihy bezpečně seznati, kterého zástavního práva se dovolává. Není-li zástavní právo pro útratovou pohledávku popřeno při rozvrhovém roku, správně uznal rekursní soud, že zadnější věřitel může si rekursem stěžovati jen na to, že se exekuční soud nezachoval podle zásad rozvrhových, vyslovených v § 216 a násl. ex. ř. Tu pak stěžovatel tvrdí neprávem porušení těchto zásad. Jeho mínění, že byly porušeny zásady ty proto, že byly přisouzeny útraty rozvrhového řízení, jež nejsou útratami exekuce, neobstojí, poněvadž zásady rozvrhové nebyly porušeny, když i pro útraty rozvrhu je vtěleno zástavní právo v hypotece kauční a stěžovatel jsoucnost jeho ani nepopíral (§ 216 čís. 4 c. ř. s.). Rekursní soud přiznal stěžovateli právo k rekursu pouze z toho důvodu, že útraty byly nesprávně určeny, a proti tomu, zda jde o útraty exekuční, než neprávem, ježto stěžovatel mohl podati rekurs i tehdy, kdyby exekuční soud porušil zásadu § 216 čís. 4 ex. ř. Stěžovatel neuplatnil v rekursu nedostatek zástavního práva pro útraty dluhopisu, jeho vtělení, kvitance a pro útraty vzešlé po dražbě, nýbrž uplatňoval neprávem jenom, že nebyly účtovány v rámci zástavy za vedlejší poplatky.

Čís. 7734.

**Zahájením vyrovnacího řízení zaniká oddělné právo, jehož bylo na-
byto v posledních šedesáti dnech, s plným hmotněprávním účinkem.
Bylo-li vyrovnací řízení řádně ukončeno, nemůže již dojít k obživnutí
a k realizaci oddělného práva a není závady, by nebyla zrušena exe-
kuce pro ně povolená. Lhostejno, že nastala zmatečnost vyrovnání podle
§ 57 vyr. ř.**

(Rozh. ze dne 28. ledna 1928, R I 1128/27.)

Jde o týž případ, jako v rozhodnutí čís. sb. 7735, avšak ohledně jiných nemovitostí dlužníkůvých. Rekursní soud vyhověl návrhu dlužníka na zrušení exekuce z důvodů uvedených v rozhodnutí čís. sb. 6187.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka se marně pokouší zvrátiti správnost napadeného usnesení poukazem na zásady vyslovené nejvyšším soudem v rozhodnutí čís. 2470 sb. n. s. Tímto rozhodnutím bylo vysloveno, že nelze vzhledem k § 166 konk. ř., — bylo-li po zastavení vyrovnacího řízení zahájeno podle § 2 (2) konk. ř. řízení konkursní, — žádati o výmaz zástavního práva zaniknuvšího podle § 12 vyr. ř. a §§ 2 (2) a 12 konk. ř. Kdyby šlo o takový případ, nebylo by ovšem lze uchýliti se od názoru toho. Avšak v souzeném případě tomu tak není. Stěžovatelka nabyla oddělného práva v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení (§ 12 vyr. ř.). Zahájením vyrovnacího řízení právo to zaniklo s plným účinkem hmotněprávním. Zánik takového práva nemá však v zápětí jeho zrušení následkem zahájení vyrovnacího řízení a nesmí také toto zrušení býti provedeno, dokud není jisto, že právo to neoživne (rozhodnutí čís. 6025 sb. n. s.). Oživnutí připouští však zákon jen tehdy, bylo-li vyrovnací řízení zastaveno podle § 56 vyr. ř. Neoživuje však právo to v případě zmatečnosti vyrovnání podle § 57 vyr. ř. (rozh. č. 5855 a 6187 sb. n. s.). Avšak v případě tomto bylo vyrovnací řízení řádně ukončeno a nemůže proto k obživnutí a realizaci oddělného práva vůbec dojíti. Toto právo zaniklo úplně a konečně. Není tudíž závady, by podle § 40 ex. ř. nebyla zrušena exekuce, o niž jde, a nebylo vymazáno stěžovatelkou nabyté vnucené právo zástavní v knihách (rozh. čís. 5855 sb. n. s.). Nezávažno jest, že dlužník nedodržel vyrovnání a že může býti na jeho jmění vyhlášen úpadek.

Čís. 7735.

Zahájením vyrovnacího řízení zaniká oddělné právo, jehož vymáhající věřitel nabyt v posledních šedesáti dnech, a neobživne, leda že bylo vyrovnací řízení zastaveno podle § 56 vyr. řádu, ani v případě § 57 vyr. ř.

Zánik zástavního práva podle § 12 vyr. řádu nastává sám sebou již počátkem dne, kterého byla na soudní desce vyrovnacího soudu vyvěšena vyhláška o zahájení vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1928, R I 1130/27.)

Soud první stolice zamítl návrh dlužníka, by byla zrušena exekuce vnuceným vkladem zástavního práva na dlužníkových nemovitostech, poněvadž o dlužníkově jmění bylo zahájeno vyrovnací řízení. Rekursní soud exekuci zrušil. D ů v o d y: Soud první stolice zamítl dlužníkův návrh na zrušení exekuce vnuceným vkladem práva zástavního na nemovitostech povolené usnesením ze dne 23. března 1926 a vykonané podle usnesení ze dne 29. března 1926 a za výmaz zástavního práva vloženého podle téhož usnesení, jelikož podle § 12 vyr. ř. zahájením vyrovnacího řízení zástavní práva, jichž bylo nabyto